

Ainhoa Larrañaga

HUHEZIKO ETA LANKIKO KIDEA

Bakardadeaz

Bakardadea ez dago modan. Bakarrik zaudela edo bakarrik sentitzen zarela esatea bekatu da gaur egungo gizartean. Lantokian, familian, lagunartean, norbere herrialdean edo atzerrian... jendez inguratuta ere, zenbat aldiz sentitzen gara bakarrik?

Guk nahi ez ditugun lanak eta nahi ez ditugun lan baldintzetan jardutera etorri diren kanpotarrak datozkit burura. Euskara ezagutu ez eta zaintzen duten aitona edo amonarekin elkarrizketak kostata izaten dituztenak. Zenbat ordu elkarrekin, zer esan jakin gabe eta luze pasatzen diren orduak nola bete asmatu ezinik. Kanpotarra bakarrik dago, bere jaioterri eta senideak urrun dituela. Adinekoa ere, bakarrik, bere sorterrian. Bigarrena etxean dago bakarrik, are eta justifikazio zailagoa. Gure adinduen bazterketaz jabetu al da inor? Kaleetan edo bide gorrietan gora eta behera ibiltzea dute eguneroko zeregin nagusia; hara, garai batean errespetua eta begirunea sorrarazten zuten adinekoak zela tratatzen ditugun.

Bikote harremanek ere eskaintzen dituzte makina bat bakardade ordu, bakardade modu. Sarritan maite ditugunen ondoan ematen ditugun tarteetan ere izaten dira bai, bakardade sentazio latzak. Harremana ondo ez dagoelako edo seme-alabekin gatazka edo inkomunikazio faseak bizi ditugulako. Familia harremanetako

JUDIT FERNANDEZ

krisitik ihes egitea ez da erraza baina. Gizarte honek ez du ulertzen, edo barkatzen, krisi egoera familiarrei aurre egiteko denbora hartzea edo aldi baterako edo behin betiko familia etenaren aldeko hautua egitea. Epaitzeko joera nagusi izaten da horrelakoetan.

Lantokia ere izan ohi da, bakardade espazio kutuna. Arazo, gaizki ulertu, inbidia edo beste edozein arrazoi dela medio, lantokian ere lankideen artean bakarrik egon gaitzke. Eta bakardadea oso popularra ez izan arren, apologia egingo diot gaurkoan. Bakardadera heltzeko bidea ikasgai izan ohi da eta bakardadea pairatzen/gozatzen ari garen uneetan ere, gure buruari entzuteko parada paregabea izaten dugu. Ez dago kanpoko zaratarik, isiltasunak gure barrena entzutera garamatza.

Bakardadera sarritan geldiunetik ailegatzten gara. Geratu beharra suertatzen zaigunean eta gure eguneroko abiadatik ihes egitea derrigorra denean geratzen gara bakardadearekin aurrez aurre. Orduan dator egunerokoan erantzun gabe geratzen diren galderi erantzun beharra. Orduan, aurrez aurre gure egia, gure egoera edo gure oraina. Abiada edo egitekorik ez dago, ez dago aitzakiarik gure benetako galdera zailei ihes egiteko. Ezin da bidezidorririk hartu. Iritsi da galderi erantzuteko uea. Gure buruarekin bakarrik gaudenean soilik gara gai galdera zail eta sakonei erantzuteko. ▢

«
Gure buruarekin bakarrik
gaudenean soilik gara gai
galdera zail eta sakonei
erantzuteko

»

TXANDAN

Joseba Barandiaran

Amiozentesiaz ari naiz, alegia. Katuek zazpina bizitza dituztela egia bada, katua izan nahi nukeela uste dut. Bizitzan etengabeko aukerak egiten ditugu eta, ezinbestean eta aldi berean, bestelako batzuk baztertzen. Nola litzateke Oñatin bizitzen jarri eta bertakotzea? Edota Donibane Garazin? Edo itsasertzean edota Done Jakue bidean ostatu bat jarrita lekutzea? Katuek beste bizitza izanda, nire Legazpi-Bilbokoaz gain, beste zenbait ere frogatzeko aukera izango nuke. 40 urteen bueltako krisia ote? Beste garai batean

Katuen...

bizitzea ere ez legoke txarto. Gaur egun, kalean ezagunen bati haurdun zaudela esan eta, haurraren sexua edo izena baino lehen, amiozentesia egin(go) duzun galdetzen dizu. Ni behintzat seko harritzen nau. Norbaitek ezkontzera doala esan eta zein ekonomia erregimenetan galdetuko bazenio bezala da, ez? Katu izatearen abantaila bat ere bada; inor ez da arduratzen zure likido amiotikoaz. Jaten ematen dizunak erabakitzen du, zuzenean, zure zenbat kume biziko diren. Bai, duda barik: krisiak jo nau. Mikel, oporrak behar ditut. ▢